

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

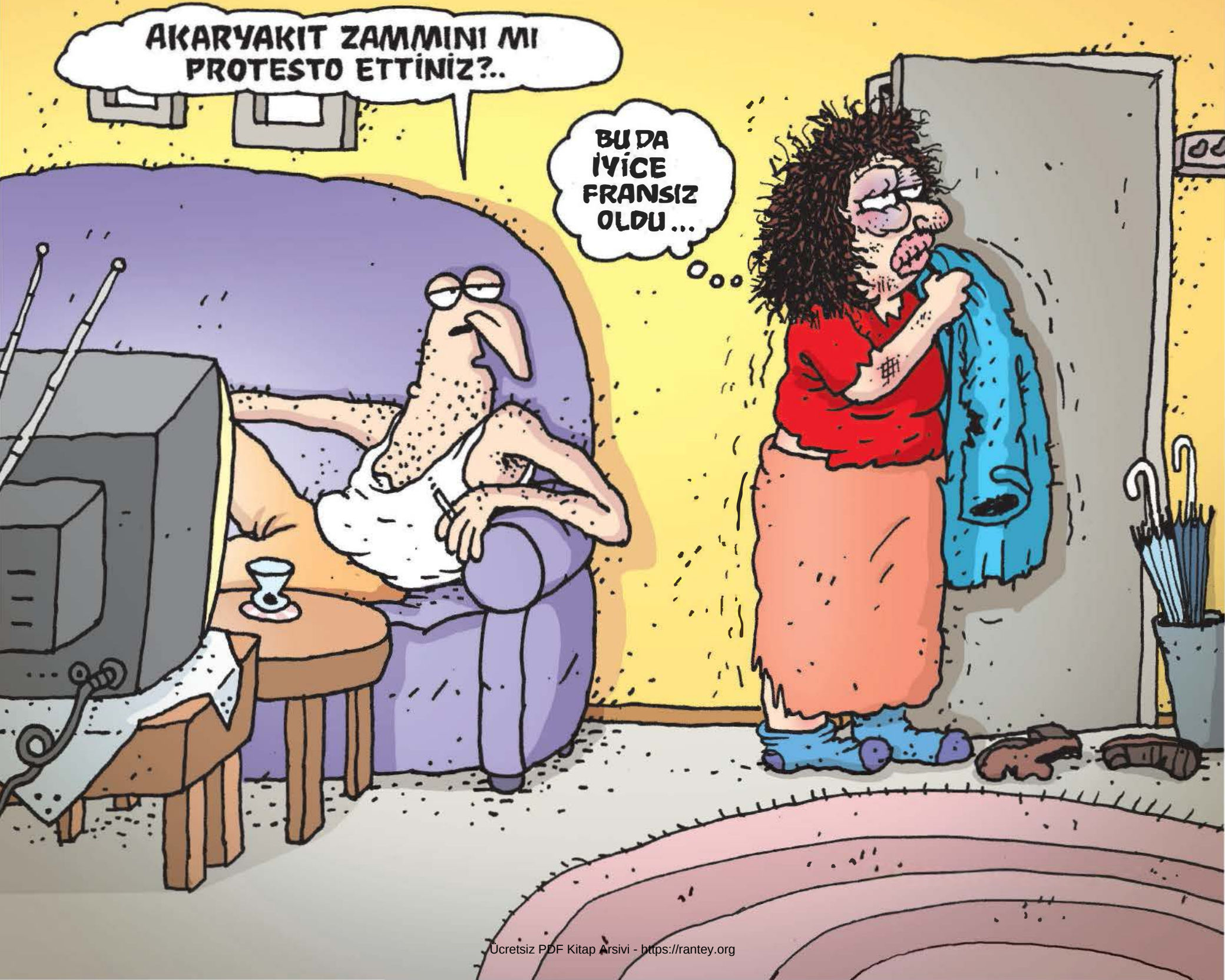
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UYKUSUZ

28 KASIM ÇARŞAMBA
SAYI: 2018/48 No: 587
5 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 6 TL.

Kadına Yönelik Şiddetle Mücadele Günü'nde, polisin kadınlara plastik mermi ve biber gazıyla saldırdığı saatlerde, AKP hükümeti Fransa'daki polis şiddetini kınadı

...

Evrim yok, gelişme yalan

Herkes her şey için bir şeyler söyleyebiliyor. Herkes pek de bilgi ya da ilgi sahibi olmadan her şeyi söyleyince de her fikir daha ilk günkü boşluğuna, neredeyse sıfır noktasına dönüyor.

Uzun uzun, dünyanın düz mü yoksa yuvarlak mı olduğu tartışılabilir. Çünkü oluşmuş bir bilimiz yok. Sadece bireysel fikirler var.

@kaansezyum

Dön başa, dön baba dönelim... Güneşin etrafında değil ama kendi etrafımızda bu sefer.

Çocuklarla evlenilir mi? Açlık grevindeki insan grevde nasıl yaşar, her şeyi, "Neden ya da nasıl?" diye sormadan tartışıyoruz. Ünlü futbolcunun umreye gittikten sonra Mikonos'a tatile gitmesiyle aynı düzlemdeyiz. Onu da tartışıyoruz. Her şeye en baştan başlıyoruz, sanki gizli gizli şeytan taşıyoruz. Hiçkimse hiçbir şey öğrenmek istemeyince de en başa dönüyoruz. Kimse herhangi bir fikri dinleyip uzlaşmıyor, kimse ikna olmuyor, herkes bildiğini yapıyor. Hatta bilmediğini yapıp, yaptığının bir şey bilerek yapıldığını savunanlarla bile karşılaşıyoruz. Herkes neye bakarsa baksın, sadece görmek istediğini görüyor.

Okuma yazması olmayan, iki cümleyi bir araya getiremeyen, neredeyse kendi adını kağıda yazamayacak anayasa profesörleri adalet hakkında konuşur, "Sevgili" kelimesini "Sevgili" diye yazabilen güzel insanlar yetkili bir abi olur... Yani olacağı bu. Tam da o yüzden değil ama

her şey birbirine bağlı. Gençlerin, çocukların henüz soyut kavramlarla başa çıkamadıkları 5-6 yaşlarında metafizikle buluşmasını onaylayan akıl, "Bizim öğrencilerimiz bu mevzuyu anlayamaz" diyerek, bilimsel bilgidan gençleri uzaklaştırıyor. Neden? Çünkü hiçbir şey bilmemize gerek yok. Ne ne dediğimizi bilmemize gerek var, ne de ne düşündüğümüzü. Fikrimiz yok, ilkemiz var, devamız var. Fikrimiz yok, düşmanımız, bizi sevmeyenler, sağda solda lobilerimiz var. Fikrimiz yok ama borumuz, toryumumuz ve daha bilemediğimiz bir çok değerli kaynağımız var. Ama bizi sevmeyenler bunlara ulaşmamızı engelliyor. Neredeyse Haliç'in dibindeki altınları bile az sonra

Japonların kaçırıldığını öğreneceğiz. Altın önemli, tarih gibi bir şey değil. Bir aralar herkesin gözü önünden bir ton altın kaybolmuştu, kimse onu aramıyor. Herkes Haliç'teki söylentinin peşinde.

Çünkü tarih konusunda da bir fikrimiz yok. Bizden öncekiler biz değil çünkü. Tarihi kalıntılara "Çanak çömlek" diyebiliyoruz. Çünkü fikrimiz, bilimiz, ilimiz yok. "Tesis mi zeytinlik mi?" diye utanmadan, sıkılmadan soran yetkili abilerimiz var. Çünkü onların da pek bir fikri yok. Sadece

niyetleri ve davaları var. Dava da ne davaymış arkadaş? Hiçbir farkındalığı olmayan, giderayak herkesin kandırıldığı, herkesin "A kuzenim yapmış" dediği bir farkındalık. Bitmez bir açgözlülük ve bencillik fırtınası.

Hiçbir şeyi bilmek istemiyoruz. Kimse ne olduğunu bilmek istemiyor. Herkes düşmanların peşinde. Ülkemizde nedense her şeyde olduğu gibi en ufak bir sıkıntı her zaman yasaklanıyor. Kimse de gelip "Nedir bu sıkıntının kaynağı? İnsanlar neden bu halde?" diye sormuyor. Çünkü toplumda kanunlar var. Eğer uygun bir kanun bulursanız her şeyi yapabiliyorsunuz. Kanun yoksa da çözülüyor o iş, sıkıntı yok.

Hiçbir şeyi merak etmiyoruz ama her şeyin arkasındaki büyük resmi, sübliminalı nasıl da hızlı görüyoruz. Hiçbir fikrimiz yok ama her şeyi biliyoruz. Hiçbir duygumuz yok ama insanların haklarını aramaları bile gözümüze batıyor. Hiçkimse görmesin ne olduğunu, belki böylesi daha iyi. Çünkü kötülüğümüzü de görmek istemiyoruz. Sorunlarımızla "Çömeyim de geçsin" diye başa çıkıyoruz. Aynada bize bakan kişi çirkin görünmemizi istiyor.

Hal böyle olunca da ilerlememiz geri viteste oluyor. Özgürlük mü? En özgür biziz. İşte bunu dediğimiz zaman en özgür oluyor. Kalkınma mı, "En süper kalkınan biziz, dünya bizi çekemiyor" dediğimiz zaman da hızlıca kalkınıyoruz dikkat ederseniz. Dünyanın geri kalanına bir ders gibiyiz, tersine evrim mümkünmüş demek ki. Şu anda leğeninde dans eden goril bile daha mutlu. Bizim leğenimizde su yok, leğenci de bizi feci kazıklamış. 5 liralık malı 500 liraya okutmuş. Olsun leğen de bir başlangıçtır. İleriye gideceksek, biraz geriden başlamak da bizim farkımız olsun.

Merhaba.

æ Dün çok dandik bir gün yaşadım. Ankara'dan İstanbul'a döndüm uçakla. Aslında Ankara'da her şey çok güzeldi. Sorun İstanbul'muş sanki. Komedi festivali vardı Ankara'da. Ankara'lı mizahseverlerle şahane buluşmalar gerçekleştirdik. Ankara'da her şey çok güzeldi. İstanbul'a döner dönmez sıkıntılar başladı. Ankara'dan rötersiz kalkan uçak, İstanbul'da havalimanına indi ve inmiş haliyle bir saat rötar yaptı. İnanılır gibi değil. Uçağın içinde öyle bekliyoruz. Kalkışta uçağın içinde beklesek bu kadar sinir olmazsın belki ama inmişsin artık ya, inmiş uçağın içinde bir saat beklemek ne demek. Yoğunluk varmı. Neyin yoğunluğu lan bu. Körük yoğunluğu mu. Bir saat sonra çakıldık uçaktan. Öyle bir durum var ki eve de dönemiyorum. Aslında çok eve dönmek istiyorum ama dönemiyorum. Çünkü İstanbul'un güzide bir semtinde Sosyal Meddahlar oyunumuz var. Oraya yetişmem lazım. Ulaşım gerçekten çok zor. Metro'da üç hat değiştiriyorsun. Korkunç bir şey. Sırtımda dev çantam. E üç gündür Ankara'daydım, insanın eşyası oluyor. Metro Hindistan kalabalığı. Tam da yoğun saatler. Metro durağından çıktığımda artık perişan bir haldeydim. Bir de oradan taksiye bindim. Gidilemiyor bir türlü. İşin pis tarafı da şu, çok açım. Fakat öyle bir zamanda tiyatro salonunda oldum ki, o saatten sonra artık yiyemem de. Oyundan önceki yemek yenilemez zaman dilimine girmiştim çünkü. Mekana girdim, arkadaşlarım oradaydı. Sıralamamızı yaptık, seyirci geldi ve oyun başladı. Aslında stand-up için pek bir uygun bir izleyici kitlesi yok. Çocuklar var mesela. En başta. Olmaz yani. Bir de biletsiz izleyici. Yani şöyle bir bakar, kafasına yatmazsa çeker gider. Sahnede biri mi var, umru olmaz. Pek ideal bir izleyici değil fakat biz bu işi biraz da sosyal sorumluluk projesi gibi gördüğümüz için her yere gitmeye çalışıyoruz. Biz kendilerine pek kıymet veriyoruz, fakat aynı kıymeti görmediğimizi biliyoruz. Önemli değil. Başladı oyun. İlk arkadaşım sahnedeysen bir iki kişi gitti mesela. Seyircilerin arasındaydım o sıra. Sonra kendi sıram gelmeye yakın perde arkasına döndüm. Sıram geldi sahneye çıktım. Sahneye adımlımı yeni atmıştım ki iki gencoyu giderlerken gördüm. Kapının önündeler. Şakayla uğurladım kendilerini. Başladım anlatmaya. İyi de başladım. Hikayenin henüz ikinci dakikasında iki kişi daha kalktı ayağa, ve ben anlatırken önümden doğru geçit gibi gittiler. Ben böyle şeylerden etkilenmem fakat izleyici etkileniyor. Gerildi biraz ortam. Anlattığım hikayenin anafikri de hedefinden saptı. İnce iş çünkü. İki kişi daha gitti bu arada. Sonra bir kişi daha gitti. Sonra üç kişi geri geldi. Noluoy .mına koyiim. İlk hikayem bitti ve seyirciyi toplamak adına, "gidenler oldu, hikayeyi mi sevmədiler acaba" dedim. "Evet" dedi biri. "Haydaa" diyorum içimden. "Tamam" dedim "saygı duyuyorum, olabilir". "Zamanlama hatası oldu" dedi. "Ben mi yaptım" dedim. "Hayır" dedi "ben yaptım, bunu şu anda söylememeliydin" dedi. Deli çıkmak üzereyim. Özür diliyor. Baktım muhabbet uzuyor, "öyleyse şöyle de bir şey var" diye başladım yine anlatmaya. İzleyiciyi yeni hikayeye ele geçirdim. İlginçtir, giden de olmadı. Finalde de artık iyice kaynaşmıştık. Güzel sonlandı sahne. Bu ilk yarıydı. İlk yarıyı ben kapattım. İkinci yarı kapanışa doğru sahnedeki arkadaşım aslında başka bir şey anlatır gibi hadsiz o birkaç kişiye nasıl giydiriyor ama. Hem de bir yandan güldürüyor, ince ince de utandırıyor. Yani tamam da biraz da izleyici de, yani ne bileyim. Oyunun sonunda seyirciyi selama çıktığımızda bir de bilhassa beni ayakta alkışlayan bir grup vardı. Hayatımda yaşadığım en sayko sahne deneyimlerimden biri oldu. Oyun bitti eve dönüyoruz tiyatronun aracıyla, finalde de tam Koşuyolu'na girdik, arkadaşlarım acıktıklarını söyler. Kokoreççinin önünde durdu araba. Dedim "ben gideyim öyleyse eve, sizlere afiyet ola". Eve kadar da sırtımda dev çantayla öyle bir kilometre kadar yürüdüm, bu da cılası oldu çileli günün. Ne çektim ya, ben dün ne çektim öyle. Hayır iki gün önce de Ankara'da stand-up tarihimin en muhteşem oyunlarından birini oynamışım. Bir de hiç aç kalmadım ben Ankara'da. Metro'ya da binmedim. Dev çanta da taşımadım.

æ Bu arada Hazar'ın ismi, tam bir "kafa insan turnusolu". "Çocuğun adı ne" diyorlar mesela, "Hazar" diyorum. İlk söyleyişimde anlıyorsa o kişi çocuğun ismini, tamam işte, ben bu insanla iyi anlaşırım. Ki, genelde de öyle oluyor zaten. Ama yok, "Hasan mı, zart mı zurt mu" diyen soranlarla, ben iyi anlaşmam. Anlaşamıyorum da zaten. Büyük ihtimalle büyüyünce Hazar da böyle olacak. O yüzden çocuğa resmen çok kral, hayatını süper kolaylaştıracak, muazzam bir isim koyduğumuzu düşünüyoruz. Resmen bence öyle.

æ Bu arada geçen hafta bisikletten düştüm ve sağ elimi incittim. Normalde şimdiye kadar iyileşmesi gereken el, herkesle tokalaştığım için bir türlü iyileşmiyor. Herkesle ama. "Ya bu kişiyile de tokalaşmayayım" diyorum, bir bakıyorum eli elime doğru uzanmış. Havada mı kalsın kişinin eli. Kalmasın tabii. Kişinin eli havada kalacağına benim elim kronik hasarlı kalsın, bence daha iyi. İyileşmeyecek gibi bu gidişle bu el. Bir süre insan içine mi çıkmasam acaba diye net düşünüyorum evde.

æ Hoşça kal.

"İlaheyya"
30 Kasım Cuma / **BKM Mutfak Çarşısı** / Saat: 21.45 / 0212 327 72 00
1 Aralık Cumartesi / **Koşuyolu Apartman Sahne** / Saat: 20.30 /
bilgi: 0216 339 93 39

FurkanÖzçoban

Femme Fatale

RED LIGHT

NİNJA & SAMURAY VE DUMANKAYA PRESTİŞ KONUTLARI

"Ey ebe, ebe!
Sokma elini öyle!
Karşındaki adam değil,
Ufacık bir bebe!"
Suzan Kardeş'in ilk şiiri

TARİHİN EN ÜNLÜ GECİKMESİ: General Beauharnais'ın başı, asiller tarafından giyotinle kesilince karısı Josephine dul kaldı. Oğlu, general babasının kılıcını saklamak istiyordu. Josephine, oğlunun bu isteğini İmparator Napoleon'a ilettili. Napoleon, halden anladı, bu isteği kırmadı. Josephine, teşekkür için Napoleon'u evine davet etti. Napoleon, dul kadını görür görmez tutuldu, zamanla bu evin düzenli ziyaretçisi haline geldi. İmparator, o ilk ziyareti yapmasa, Josephine tarihe geçmeyecekti. Ama aşk bu, imparator-seyis ayrımı yapmadan vurur kalbinden, delice bir aşkın içine gömüldü Napoleon. Henüz 26 yaşındaydı, Josephine ise 32. Bu da evlenmelerine engel olamadı. 9 Mart 1796'da imzaları basıp evlendiler. Napoleon, evlilik törenine tam iki saat gecikerek geldi. Geciken Napoleon olunca, gecikme de tarihe geçti. Tabii ki iki saatlik gecikmeyle...

SİNANLAR KARIŞINCA: Yok, yeni dizi değil. Geçen hafta yazdığım Sinan Tansal'ın dahil olduğu müzik grubu Mavi Sakal. İhtiyaç Molas'ındaki başka Sinan. Sinan Gürsoy. İki klas müzisyen adası karıştırmışım işte...

AYNI SİGARADAN ÇEKİMİŞİZ BİZ: Hızlı trendeyim, Ankara-İstanbul arası. Bir istasyonda durdu tren, ben ve

birkaç sigaraperver, dışarı doğru hareketlendik. Dışarı çıktım ama daha sigarayı yakmadan çok asık suratlı, dişi nemrut bir görevli, "Hemen kalkıcaz yalnız!" dedi. Basamakta bir yolcu sigarasını yakıp bir nefes çekmişti bile. Dişi nemrut "Basamakta sigara içemezsiniz!" dedi. Adam "İneyim o zaman" dedi, asabi kadın "Tren kalkacak, inemezsiniz!" dedi. Adam sigarayı atacakken, "Verin onu bana" diye devreye girdim, sigarayı alıp bir nefes çektim, öyle söndürdüm. Asabi kadın, sanki organ hırsızlığında işbirliği yapmış gibi ikimize de hiddetle baktı. Sigara ziyan etmediğime inceden sevinerek, atlardım trene...

DELİ DİYETİSYEN: Bir diyetisyen anlattılar, programına uymayan kişiyi MİKROFONLA AZARLIYORMUŞ! Ki, dışarda bekleyenler de duyup tırssınlar diye. Vay arkadaş, bu da böyle bi tutku demek ki...

SADECE DİNLEDİM: "Muhammed Ali, alzaymır olmuştur ya" dedi biri, diğeri cevap verdi: "O, parkinson olmuştur, alzaymır olan sensin!"

PARA PARA: "Para, para, para" yerine böyle deseydi

peki Napoleon? Son para eksik diye geçersiz gibi...

SIRTLAN: Çita, antilobu kolluyor, sırtlan ikisini de kesiyor. Çita, canı dışında koşarak antilobu enseliyor, boynundan ısırpı canını alıyor, yüzüp parçalayıp tam yenilecek kıvama getiriyor, o an sırtlan giriyor kadraja. Öyle bi kararlı ki, çita merhum antilobu bırakıp kaçızlıyor! Normalde ürkütmez bir çitayı bir sırtlan lakini "hazıra konma arzusu" fazladan bir heybet yüklüyor yancı sırtlana. Ormanda oluyor böyle. Hayatta da bazan oluyor öyle...

EROL MÜTERCİMLER: Maşallah, vitrin mankenine bilincimmiş gibi...

HENÜZ ÇOĞUL DEĞİLİM: Mizağcıyım diye "İnsanlar nelere güler?" diye soranlar oluyor. Ne bileyim, tek bir insanım ben. İnsanlığa hakim olmak ne haddime? Tek tek sormak, en iyisi. Her insan, diğerlerinden apayrı bir alem...

NEMRUT: Normal insan adyiken, Hazreti İbrahim'e düşman olan son Nemrut yüzünden lanetli bir sıfata

dönüşmüş isim. Tıpkı Yezit gibi. O kadar kötü kalpliler ki, kendi isimlerine de kötülük yapmayı ihmal etmemişler...

ÇOK YILLIK KEKİK: Kekik tohumu paketinin üstünde yazıyo böyle. Hemen ikna oldum. Çok yıllık! Tam kaç yıllık? Bilemiyorum, çok işte. Markayı çocuk mu yönetiyo, nedir?

ARKALAR, ALTAR: Diş de bilincim gibi. Görünen kısmı, önleri fırcalayıp arkalarına aynı zamanı ayırmıyoruz. Daha ziyade kortekste kalıp, bilinçaltını bastırmak gibi. Sen görmeden de dişlerin arkası var, farkında olmasan da bilincin altı mevcut. Hayata dahiller...

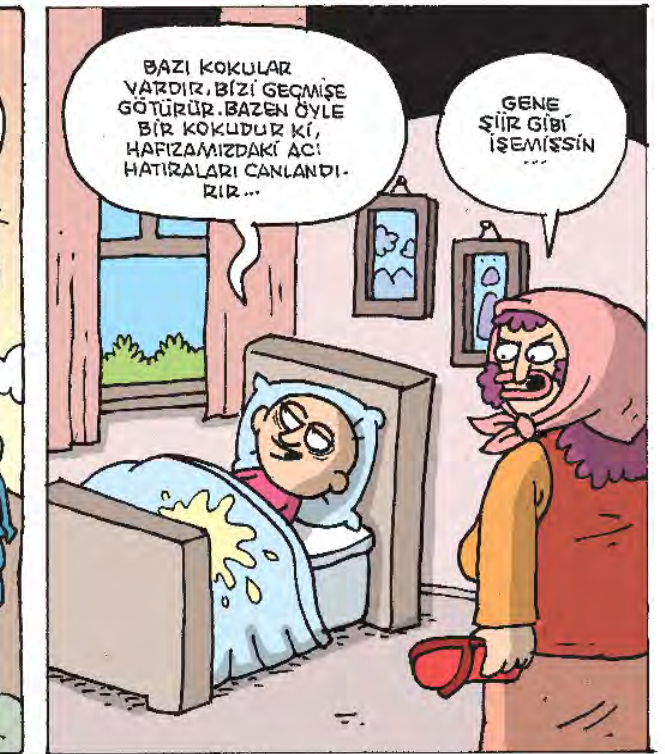
NAPOLİTEN: Niye küçük o çikolatalar, Napoleon kısaydı diye mi?!

YAŞA BE HAYAT: Kimin ne kadar yaşayacağı belli değil. Cümle bu. Kim belirsiz, ne kadar belli değil, belli değil zaten belli değil! Geriye "yaşayacağı" kalıyor; sadeleştirirsek, yaşam. Yaşamın ne kadar yaşayacağı belli mi peki? Değil. Nereye değil, sonsuz. Dilerim sonsuz olsun. İlla ki muhabbetimiz hep sonsuz olsun!

HERKESİN PARASI KENDİNE: Bir gün gelecek, herkesin cebindeki paranın üstünde kendi resmi olacak! Herkesin ne harcadığı cillop gibi ortada olacak. Durumu olmayanlar, bozuk paranın üstünde belirecek! Yok vazgeçtim, öyle bir gün gelmeyecek. Düşündüm de, pek masraflı geldi!

ÇOK KISA SÜREDE ŞÖHRET OLMAK: Bir gece ansızın selebiriti!

Mustafa Satıcı

instagram.com/cemguventurk

CEM GÜVENTÜRK

"kendimi
durduracak
değilim"

Fırat Budacı

DAYAK EDEBİYATI

Durup dururken birisi bağırırsa dönüp bakılır. Dönüp baktım. Gecenin bu saatinde benden başka bakacak birileri olmadığından göz göze geldik. "Lan gözlük!" diye bağırın biriyle göz göze gelmek iyi değildir. Bu biri, "Sana diyorum lan kel!" diye devam ediyorsa hiç iyi değildir. Eğer bağırın, gündüz vakitlerinde kalabalık bir yerdeseyse, onlarca kişinin arasında kamufle

olup uzun uzun, tadını çıkara çıkara bakarsın kendisine. Hatta seyir halindeki insanlardan birine 'sarhoş galiba' anlamında gülümser, böylelikle normal hayatı kutsama şansına bile erişebilirsin. Oysa şimdi bu ıssız sokakta baş başayız. Bağırının tek bakını olarak hedef haline geldiğimden bakmayı kesip yürümeye başladım. Bağırın, hazır bir hedef bulmuşken şiddeti boşa gitsin istemediğinden olacak, "Nereye gidiyon lan gözlük!" diye bağırıldı. Elimde olmadan kafamı kaldırıp tekrar baktım. "Hâlâ bakıyo a.na godumun keli!" diye bağırıldı. Yaşadığı öfke patlamasının arasında "kel" demek hoşuna gidiyor gibiydi. Bana kalırsa, insan adını koyabildiği şeylere daha sağlam sinirleniyor. Bunun sebebi, kelimenin ağza oturmasıyla birlikte öfkenin müzikal bir tonlama kazanarak şiddetlenmesi olabilir. Kel kelimesi öfkesine bir çeşit neşe katıyordu. Gözlüğüm ve küçük kel kafam "bu dövülür" hissiyatı yaratıyordu. Dayak yemeye değer bulunmuştum. Ne yapacağımı bilemedim. Beyoğlu'nun arka sokaklarını anlatmaya çalışan kötü bir yönetmenin eline düşmüş gibiydim. Yönetmen, dayak sahnesi sonrası makyöze dudağı, kaşımı patlattırarak, kırık gözlüğü kaldırımdan alıp yıllıkça takmamı isteyecek ve ben sisler içinde topallayarak yürürken alttan acı bir klarnet salacak gibiydi. Önüne bakarak hızlıca yanından geçmeye çalıştım, ama ani bir hamleyle önüme keserek bir kere daha, "Nereye lan gözlük?" diye sordu. Israrla sorduğu bu soruyla yaşadığımız gerçeklik birbirini tutsa verilebilecek en ortalama cevap, "Eve gidiyorum, gel istersen rahat rahat döversin" olurdu, ama mananın varolmadığı o anda, "Naptım abi ben?" demekten başka bir çıkış bulamadım. "Konuşma lan!" diyerek kafasını kafama yaklaştırdı. Bu kafa yaklaştırmayı çok iyi biliyorum, lise hayatım boyunca defalarca birilerinin kafası benim minik kafama yaklaştırmıştır. Belanın selamıdır bu, ani tokuşmanın şaşkınlığından önce yaşanan son temastır. Kafasını bir mancinik gibi gerip kafama fırlatması an meselesiydi. Tüm bedenim çocukluğumdan başlayarak titremeye başladı.

Kafa atmadı, ama gitmeme de izin vermedi. Oyun istiyordu. Nedeniz şiddetinin nedeni olacak bir hareket bekliyordu benden. Sanki, "Ah pardon, bir anda kendimi kaybetmişim, bana bugünlerde neler oluyor inan bilmiyorum," diye cevap vercekmiş gibi, "Abi ben naptım sana?" diye sordum. "Konuşma lan!" dedi. Bu, iletişimimiz başladığından beri dördüncü "konuşma lan"ıydı. "Konuşma lan" çıkışı, "ben az konuşabiliyorum, sen şimdi hiç konuşma, biraz itişikten sonra yumruklamaya varan bir arbedeye ne dersin?" cümlesinin

ilkeli halidir. Kafa gelmemiştir ama tehlike de bir türlü geçmiyordu. Çok az kelimeyle idare ediyorduk. Modern bir ağız dalaşının çok uzağındaydık. Kişisel tarihimde çok defa "Tamam beyefendi, haklısınız, tartışmaya gerek yok," diyerek karşı tarafı nezaketimle yenmiş, muasır medeniyete prim veren bir topluluğu da arkama alarak nice "bilader"leri çağdaşlığın dışına itmişliğim vardı. Modern dalaşmalar çok uzun bir mızrağın sadece ucunu batırmaya benzer ve oldukça kolaydır. Fakat içinde bulunduğumuz durum, "Pekala modern olan kazansın" düsturuyla başladığım hak arama mücadelelerine benzemiyordu.

Heyhat! Nasıl da gömdü bir anda! Gözlüğüm nasıl da yamuldu! Filmlerdeki gibi kafam ağır çekim yere çarpmadı ama göt üstü oturdum. Kalkıp saldırmak ne mümkün. Şuna bakın; sağlı sollu sıkılı yumrukları bu defa beni boylu boyunca yere sermek için hazırda

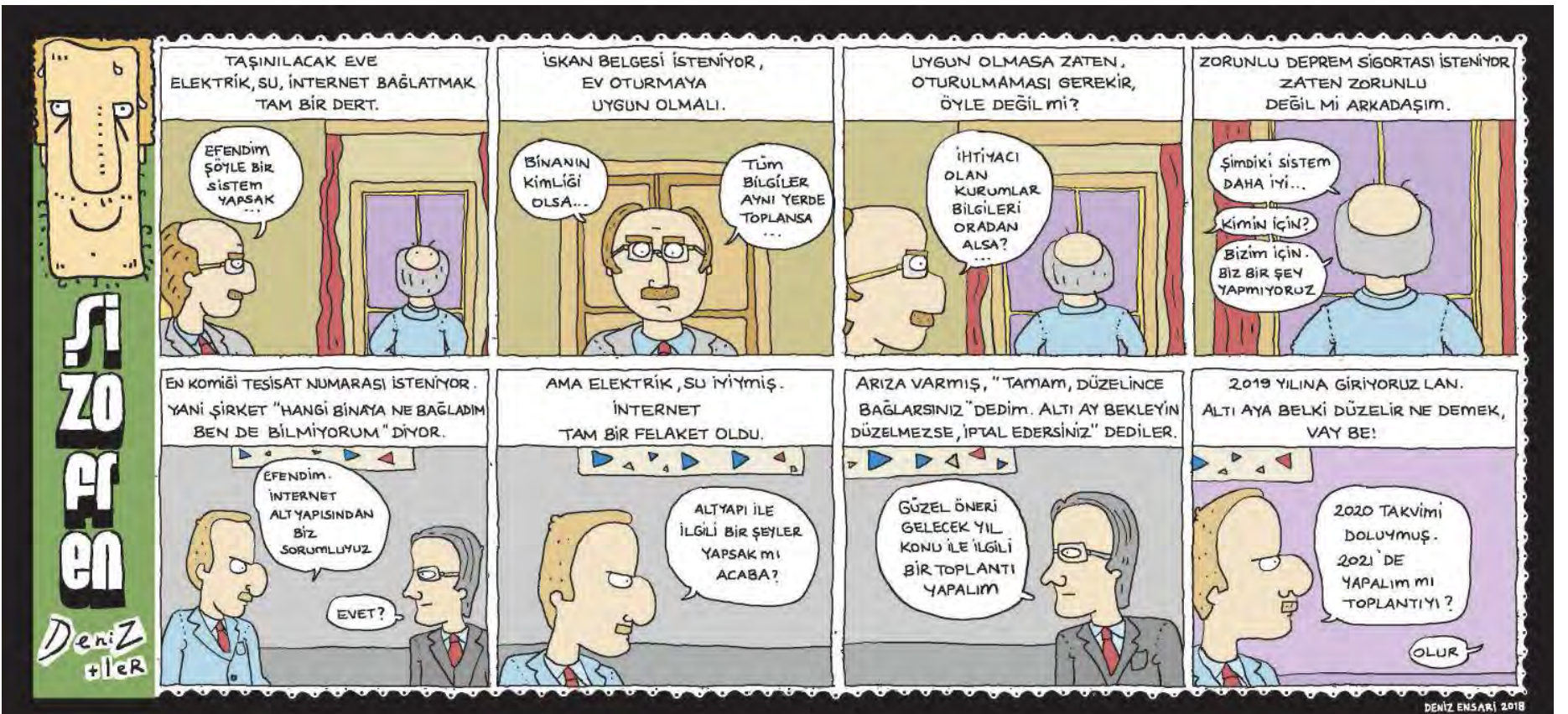

bekliyor. Neden beni dövmek istiyor? Aslında şimdi yapmam gereken, hissimla ayağa kalkıp ağzımı bozarak Belalıyla ortak bir dilde buluşmak. Ama biliyorum ki, ne kadar onun diline ulaşmaya çalışırsam çalışayım şehirli kimliğim bana başarısız, olgunlaşmamış ve karışık bir cümle kurduracak. Cümlelerim karışıkça olayı netlemek isteyen belalım "konuşma lan!" anlamında bir yumruk daha savuracak. Kalkıp geriye doğru koşmak gibisi yok. Kalkıp koştum. Arkamdan koşturmasına rağmen sanki bir salise sonra enselenecekmişim gibi ölümüne koştum. Buralarda evim olsa, içeri girip kapattığım kapıya dayanıp yavaş yavaş yere çökerek ağlamaya başlayabilirim. Yediğim yumruğun çok ötesinde tüm hayatıma sitem eder gibi hüğürlü hüğürlü ağlarım. O.pu çocuğu! İnsan azıcık diklenir, küfredir, tehdit eder, en fazla ittirir, aniden yumruklamak da neyin nes? Bunca yılın gözlüklüydüm ben. Yüzüme yumruk almamak üzerine korkak bir hayat kurdum bunca yıldır; omzuma çanta astım, içine kitaplar koydum, yolda yürürken biri bana çarpısa "pardon" diyen ben oldum, yedi cihanda karaktersizliğe varacak nezaketimle nam saldım. Yürürken takılıp tökezlemekten başka bela bilmem. Bana vurulmaz! Ayrıptır! Sen bana vurursan, 40'lı yıllarda yuvarlak gözlüklü, başarısız bir yazarın ruhu acır. Naziler derdest edip götürdükten sonra kaldırımda kalan kırık gözlüklük filmlere konu olur. Sen bana vurursan, 50'lerin köy romanlarında yaban diri

memeleriyle oğullarını leğende yıkayan analarımız süttten kesilir. Sen bana vurursan, 60'ların "Çiçek Çocuklar"ı Sirkeci üzerinden Katmandu'ya, Tibet'e yalınayak yürür. Sen bana vurursan, 70'lerin toplumcu şiirinden bir yoldaş sol memesinin altındaki cevahirle devrime yürür. Sen bana vurursan, 80'lerin omuz vatkalarıyla donatılmış bir ordu Yaşar Alptekin komutasında birbirlerine sürtüne sürtüne tüm sokakları ateşe verir. Sen bana vurursan, 90'ların nar imgesi yere düşer dağılır, Haydar Ergülen üzüldür. Sen bana vurursan, 2000'lerin Cihangir'inde kitapların üzerinde uyuyan bir kedi ikiye bölünür.

Yediğim yumruğun çok uzağındaki bir mekândayım. Belaya bulaşmış bir bohem gibi tek yudumda ellilik bardağın yarısını devirdim. Burroughs, Krouac, Ginsberg gibi bohemlerden tek farkım biraz korkak olmam, ama şükür ki dışardan bakınca belli olmuyor. Onlar tahminim girişirdi benim belalıya, "Efendim biz kitap okuyoruz, günlük yaşamdan yazı sağlıyoruz, lütfen ama yani..." falan demezlerdi. Zaten mesele de bu; çantam, kitabım, muasırığım, nezaketim olmasa ne olacak? Yine kaçmayacak mıyım? "Noluyo abi, ben naptım sana ya allalla" diye diye, topuklarımı götüme vura vura koşturacak mıyım? Dayağı yemiş, biramı içerken vardığım sonuç şu: "Korkaklık, kültür değil fitrat meselesidir. Modernlik yüzünden kaçır hale gelmiyoruz, kaçır kaçır modernleşiyoruz." İkinci birayı, hayatımın en hızlı ikinci bira rekoruyla istedim. Masada boş bardak olmasa garsonun yeni oturduğumu sanacağı kadar hızlı. Yediğim yumruktan çok, neden kaçtığımı düşünüyorum sürekli. Sanırım pişmanım, şimdi olsa kaçmazmışım gibi geliyor. Sürekli, o an diyemeyip şimdi ürettiğim süper lafları, aniden gelen yumruktan nefis bir eskivle kurtulduğumu, doğrulurken belalının midesine indirdiğim yumruğu, belalım bu yumrukla öne eğildiğinde gene altına indirdiğim ikinci yumruğu ve bahtsız belalım geriye doğru devrilirken yakasından tutup suratının tam ortasına indirdiğim kısa ve künt üçüncü yumruğu düşünüyorum. Düşüne düşün, bira eşliğinde dövüyorum adamı. Düşmanımın yokluğunda telekinezik dayağım bitmek bilmiyor. Adamın hali harap, yüzü gözü morardı. Dövdüğümü düşündükçe öfkem artıyor, öfkemi biradan çıkarıyorum. Garson garip garip bakmaya başladı. Ne bakıyon lan! Gönder hesabı. S.kerler...

Şiddet hayalleriyle kısa sürede dört bira içmişim. "Lan ne olacak!" diye mırıldanarak yumruğu yediğim istikamete yürüyorum. Kendi kafamda çektiğim filmin (filmin ismi "Gözlüklünün İhtikamı" olabilir) çıkışında gaza geldiğime göre, 90'larda karate filminden çıkmış bir ergenden daha beter durumdayım. Hayalimde çok feci dövdüm elemanı; bir yandan hayat dersleri verirken bir yandan ağzını burnunu kırdım. Bütün bu cesaretime rağmen yumruk yediğim sokağa aniden daldım. Sokağın köşesinden sanki bir kapının ardındaymış gibi sadece kafamı uzatıp ortalığı kolaçan ettim. Belalım ortalarda görünmüyordu. Değişik bir özgüvenle girdim sokağa. Daha sokağın ortasına henüz ulaşmıştım ki, bütün havam beş metre ötemde karanlıklar içinde beliren belalının yüzüyle uçup gitti. Oradaydı, kendi kadar belalı olduğu anlaşılan bir arkadaşıyla konuşuyordu. Çifte bela! Ani bir hareketle geri döndüğümde, artık o çok iyi tanıdığım ses bir yumruk gibi indi: "Lan gözlük!" Tüm bedenim çocukluğumdan başlayarak titremeye başladı. Ayaklarım, beynimin kararını bile beklemeden kendiliğinden harekete geçti. Belalım ilerleyen saatlerde, o yokken dövmek üzere koşmaya başladım.

Deniz Ensari 2018

Mahallede birileri sanırım banyoyu yeniliyor. Yoksa sokağa muntazam bir şekilde yerleştirilmiş bu babane evi banyosunun başka nasıl bir açıklaması olabilir? Markete gitmek için evden çıktım ama o kadar da acelem yok. Bebeğim evin dışında, bir yerlerde. Evde markete gidişimle geri dönüşüm arasında geçen süreyi

değerlendirecek, puanlayacak kimse yok. Etraf da sakın olduğuna göre gönülümce izleyebilirim bu güzelliği. Ya eski banyoyu söküp yerine yeni banyoyu monteleyen montaj ekibinin, ya da eski banyosunu evin önüne koyarken biraz duygulanan ev sahibinin son bir saygı duruşu, son bir vefa gösterisi mi bu eski banyoya? Ayna biraz çatlamış ama geri kalan her şeyi hasarsız çıkartmayı başarmışlar. Belki öyle denk geldi bilmiyorum. Masif küvet, yanında bebek mavisi bir ayaklı lavabo, üzerinde dev bir ayna, yanında yine bebek mavisi bir klozet. Tam akraba ziyaretinde "ben bir lavaboya gideyim Murat Amca, lafınızı unutmayın bu güzel anınızın devamını dinlemek için sabırsızlanıyorum" diye girip onbeş yirmi dakika içeride fayans izlemelik bir banyo.

Sekiz dokuz yaşındaki bir çocuğun huzur diye bir kavramdan haberi yoktur. Neşeyi bilir, arsızlığı bilir, akıldışı bir hareket yaptıktan sonra, izlerini örtüp kanıtları ortadan kaldırmaya çalışırken yaşadığı heyecanı bilir, yakalanıp laf yedikten sonra gelen üzüntüyü bilir. Huzur diye tanımladığımız şeyi çocuk sıkıntından kanının yavaşladığı anlar olarak tecrübe eder. Sobalı bir ev, kenarda kıvrılmış bir kedi, dışarıda yağın kar, televizyon zararsız bir şeyler mırıldanıyor, annen baban koltukta karşılıklı sızmışlar. Bu anı alıp damıtsak, bir şişeye doldursak, bir oda spreyi olarak yüzlerce sabah altıda kalkıp koşan, sonra toplantı yapan, sonra yine koşan, sonra koşu ve başarı dergisini alıp ofisinde kendine ait tuvaletinde kendile kaliteli zaman geçirmeye zaman ayıran başarıya odaklı iş adamına tövbe ettirecek bir ürün olmaz mıydı. Ama çocuk beyni bu anları "hiçbir şey olmuyor" olarak işlemler. Akraba ölümüne bile "köye gidiyoruz, Mert abimleri göreceğim, ekmek yiyeceğim" diye sevinen canavarca hisler içinde bir hayvandır çocuk. Kediye bakar, annesine bakar, sobaya bakar. Babamı uyandırmadan bu üçünün birden keyfini kaçırabilecek ne yapabilirim? Buna ihtiyacım var. Çünkü ben bunu hak ediyorum.

Bu bebek mavisi, yerden tavana fayans kaplı, ihtişamın su lekeleriyle buluşup "zamanında Murat dayının işleri çok yolundaydı ama o ortak olduğu alkolik eniştesi çaldı çırpı yaptı bir şeyler, şimdi buna da şükür, geçiyorlar bir şekilde ama eskiden yani, görmem lazımdı. Muazzez Abacı akşam yemeklerine gelirdi bu eve" diye usul usul bir zirveden düşüş hikayesi anlatan bu banyo çocuğun huzurlu ilk karşılaştığı yerdir. Murat dayısının evi elli derece, Murat dayısı evi havalandırmaya inanmıyor, Murat dayısı sıcaklığın bir kere dışarı kaçarsa bir daha sağlanabileceğine inanmıyor. Murat dayısının eşi çocukları çok sevdiğini iddia ediyor, sevginin ancak ellenerek gösterilebileceğine inanıyor, kişisel alana inanmıyor. Çocuğun babası Murat dayı mütahit olduğu için ingilizce bildiğine, çocuğun da okulunda ingilizce öğretildiği için çocuğun murat dayısıyla ingilizce konuşması gerektiğine inanıyor. Çocuk annesine bakıyor, çocuğun annesi "ben misafilik seviyorum, bütün gün senin sesini duyuyorum evde benim için bu ortam bile hoş bir değişiklik, kusura bakma kendi başınasın dostum" der gibi bakıyor. Isınan hava koridora, oradan da kalorifer peteğinin ufak olduğu banyoya doğru hareket eder. Bu bir fizik yasasıdır. Çocuk da belki hava akımını hissediyor, belki başka gidecek bir yer olmadığını biliyor. İzin isteyip serin ve sessiz banyoya girdiğinde aşına olmadığı bu huzur duygusuyla sarsılıyor. Az önce çok fazla şey oluyordu, şimdi hiçbir şey olmuyor. Ama bir şekilde bu durum az öncekinden daha iyi. Şimdi bunu biraz düşün küçük sincap. Kafanı fayanslara dayaya dayaya düşün.

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Ne bilginler geldi, neler buldular!/(...) Hangisi yarıp geçti bu karanlığı?/ Birer masal söyleyip uykuya daldılar."

Ömer Hayyam

Sırılsıklam, "iliklerine kadar" tabir edilen o derece var ya. İşte tam o şekil islandım. Belki daha fazla. (eski zamanlarda olurdu o kadarı)

Uyduruk şeffaf şemsiyem kâr etmedi. Yamuldu. (şükür) O akşamüstü. Hava kararırken. Sonbaharın son haftası. Belki biraz (bilmeden) hile mi yaptım. Bilmiyorum. Hasret kalmışım o raddeye kadar ıslanmaya. Günlerce, aralıksız yağın şiddetli yağmurun içinde olmak. (camdan seyretmeye benzemiyor) Yoktu bu kadarı. Epeydir. İnsan (bir nevi) dışındaki âlemle bütünleşmiş oluyor. Herşey'le senin aranda; herşey'le herşey arasında bir kıpırtılı/dokunmalı/gerçek/sahici/(ıslak) ilişki. (ıslak imza) (gökteki kara bulutla dahi aranda doğrudan bir irtibat)

Tıtır tıtır tıtır. Hepiniz ıslanıyorsunuz. Ne var ne yok hepsi. (dam/taş/kuş/ağaç/insan) O an. Oradasın. Dünyanın o noktasında. Onu tam olarak (sıradan bir günde hiç hissedemediğin kadar) hissediyorsun. Baktığın, geçip gittiğin bir görüntü değil. Sadece seyrettiğin. (gözünün içine de düşüyor yukarı baktığında zaten) Bu seyretmeler çağında (milyonlarca görüntü, ekranlarla sarılı dört yanımız) az şey değil. Bir çeşit seyreltilmiş deniz e girmek. (üstündeki koca boşluk bir anda kıpır kıpır dev bir seyreltilmiş/hafifletilmiş deniz'e dönüşüyor) Deniz'e girdiğinde duyduğuna benzer bir uyum/rahatlama/aslına dönme duygusu. Anne rahmi. (Sıla i rahim)

Deniz ayağına geliyor. Sarmalıyor seni. İnsan başka ne ister. "Övmelere doyamadın gene, yağmur'u, amma abarttın" diyen. Haklı. Yağmur, kendisini her seferinde farklı farklı, gitgide artan bir aşkla/şevkle/tutkuyla divaneler gibi övmemi bekleyen bir sevgili. Yazmıştım. Gözümün içine bakıyor. (şu anda yeniden başladı, pencerelerde) Sevgiliyi ölçsüz övmek meşhurdur. Elini tutamazsın. Benimki gene risksiz, meşakkatsiz bir kuru övgü. Buyrun: Timur, büyük şair Şirazlı Hafız'ın makamına getirtilmesini emreder.--Şirazlı, tüm İran'ı yeni işgal etmiştir-- Hükümdar büyük

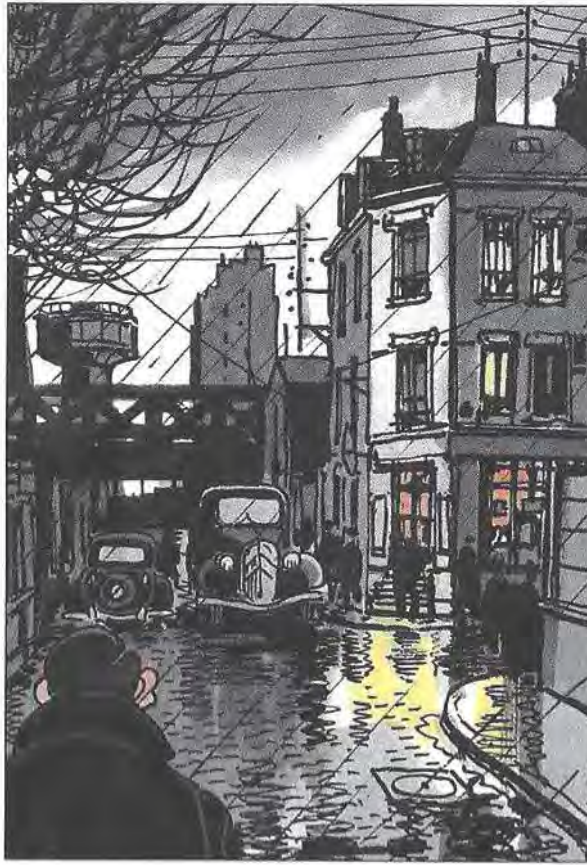
Hergé 1907-1983

şairin bir şiirindeki ifadeye çok kızmıştır. Öfkesi burnundadır. Şairi getirirler. "Bu nedir der, şu yazdığın"; Okur: "Sevgilinin yanağındaki küçük siyah ben için/ Semerkand ve Buhara'yı seve seve verirdim" (biri İmparatorluğunun merkezi, diğeri en önemli ikinci şehri) "İkisini birden bir küçük ben için veriyorsun ha, öyle mi ?" Bir sessizlik olur. Sonra Hafız yerlere kapanarak selam verip şöyle

der: "Ah hükümdarım! Bu cömertlik değil mi beni şu gördüğünüz sefil hale getiren." Timur (incelikli bir mizah duygusu taşıyan) bu cevabı duyunca yumuşar. Benim övgülerimdeki bonkörlük hava civa. Etim ne budum ne. Bir bene iki şehir veren var. (Nedim de İstanbul'u

överken, şehrin bir taşına bütün Acem diyarını feda etmişti: "Bir sengine yek pâre acem mülkü fedadır") Herneyse. Yalnız. Çin atasözü: "Yağmur eve

dönerken güzeldir" diyor. Çok doğru o. Sırılsıklam olmanın güzel tarafı sonunda eve dönmesi. Daha güzeli bu işlerin gece vakti olması. Kapıdan girdiğinizde yağmur dışarıda bütün şiddetiyle devam ediyor olmalı. Siz kurulanırken. Çocukluğumun damları yer yer akan kimi ahşap evlerinde (ikidebir taşınıp taşınıp dururduk) hem teneke saçakların şiddetli takırtılarının hem de akan yerlerin hizasına konmuş kimi kova, leğen, (akan yerden gelen suyun damlama aralığına, şiddetine göre

Jacques Tardi 1946- (72 yaşında)

ayarlanmış irili ufaklı) taslara düşen damlaların farklı aralıklı tıptırtılarının sihirli/esrareniz müziğiyle uykuya daldığım sabaha kadar hiç aralıksız devam eden şiddetli sağanaklı gecelerini hatırladım. (Ağır ağır soğuyan sobanın hemen yanında duvara yaslanmış duran ıslak ayakkabılar)

(Filmler bir tarafa çizgi romanlarda da bayılırım yağmur sahnelerine. O kısa kısa kesik kesik eğri çizgiler. Ah, onlar. Yukarıya

aldım bir kaçını)

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler dilerim...

Hafız-ı Şirâzî 1325-1390

cihan ceylan

• Evde çok içince de kirlı sepetine girin.

ESNEK ile GENİŞ

Yetkin
Gülmen

Bu macerada Sarı, babylon balığı (dil çeviren balık) sayesinde tüm diğer Türkçeye çevirmiştir.

LAN ???

BARBAROS=ALTUŞ

**GAZETE
BAYİLERİNDE,
MARKETLERDE,
TÜM TÜRKİYE'DE!**

**UYKUSUZ
dükkan**

www.uykusuzdukkkan.com.tr

UYKUSUZ

Uykusuz Dergisi'nde yayınlanan tüm karikatür, yazı, eseri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizeren yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Haftalık Mizah Dergisi | 28 KASIM 2018 | Sayı: 587

Haftalık Yaygın Süreli Yayıncı
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin
Kaligrafi: Şevki Sayışman Satış Sorumlusu: Selami Yamak
Adres: Asmalımescit Mah. Asmalımescit Sok. No: 29/4. Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619
Baskı: İleri Haber Ajansı A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 33 33
Genel Dağıtım: TURKUVAZ DAĞITIM TEL:0216 585 90 00

Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 250 TL. Özel kargo teslimatı 320 TL Yurtdışı: www.interdictum.de adresinde
IBAN Numaraları:
(Alıcı: Murekkep basın) TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 USD: TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 EUR: TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39

ORTAM
En telmaşa adam

SÖNMEZ KARAKURT
sonmezkarakurt@gmail.com

YALNIZ
DEĞİLSİNİZ!

özet:

SİRKEÇİ-TAHTAKALE'YE GİTMİYİ BEKLEYEN, ERTELENEN ALIŞVERİŞLER VARDIR. Bİ BÜZÜKDAŞ BEKLENİR BU TROPHY'E ÇIKMAK İÇİN. HELE Kİ BU ALIŞVERİŞ ÜSTADİ, SAKATA GELMEZ Bİ ELEMANSA ZAMAN GELMİŞ DEMEKTİR

UMUT'LA KARAKÖY'DE İSKLENİN ORADA TAM BULUŞMA VAKTİNDE

ÖNCE Bİ KARAKÖY ALTGEÇİDİNE BAKALIM

